

Hoofdstuk 28

Lieve kleinkinderen,

Kennen jullie het spreekwoord: Eind goed, al goed? Het betekent: Als het goed is afgelopen kunnen de problemen die er zijn geweest worden vergeten.

Zo gaat het in onderstaand bijbelverhaal ook met Jozef. Door zijn broers werd hij voor een handvol zilverlingen als slaaf verkocht. Later werd hij als gevolg van valse beschuldigingen onschuldig in de gevangenis gegooid, in een diepe kuil onder de grond. Alsof hij uit de dood weer levend is geworden, zo wordt hij in dit onderstaand verhaal zelfs onderkoning in het land Egypte. En daar redt hij de mensheid van de hongerdood.

Lieve kleinkinderen, jullie kunnen dit ‘verhaal van Jozef’ vergelijken met de geschiedenis van Jezus die ook voor een handvol zilverlingen werd verkocht. Jezus, die voor ons aan het kruis op Golgotha is gestorven. Ook Hij onderging onschuldig zijn straf.

Een medegekruisigde vroeg Jezus: ‘Wilt u aan mij denken wanneer u koning bent in de hemel?’

Jezus’ antwoord was: ‘Vandaag nog zal jij bij mij in de hemel zijn.’

Na drie dagen stond Jezus op uit de dood. Hij heeft ons beloofd en dat geloof ik, dat wij eens allemaal bij Hem in de hemel mogen komen wonen.

Hoofdstuk 28 - De blijde ommekeer - Genesis 41

De schenker was vast van plan om zijn belofte aan Jozef na te komen. Maar hij kon toch niet de eerste dag al met de Farao praten over zijn gevangenschap! Stel je voor dat de Farao hem terugstuurde...

Maar ook in de eerste en in de tweede week deed zich geen goede gelegenheid voor om de Farao aan te spreken over de onschuldig Jozef in de gevangenis. Natuurlijk kwam het ook niet op een week aan. Maar later was het niet meer verstandig om de Farao eraan te herinneren dat ook hij, de schenker, door hem een paar dagen onschuldig in de gevangenis had gezeten. Je wist maar nooit van te voren hoe de Farao op zoiets zou reageren.

Na verloop van tijd dacht de schenker helemaal niet meer aan Jozef. En zijn geweten? Daar had hij geen last van.

Pas na twee volle jaren moest hij weer aan Jozef denken. Die dag was in alle vroegte het hele paleis in rep en roer, want de Farao had gedroomd. Slaven renden door de lange gangen en je zag wijzen en waarzeggers gehaast naar de

slaapkamer van de Farao lopen. In hun prachtige lange mantels liepen ze naar binnen, terwijl ze minzaam, zelfverzekerd en wijs glimlachten. Ze hadden wel eerder dromen van de Farao uitgelegd.

Toen zij veel later de slaapkamer van de Farao verlieten glimlachten ze niet meer. Hun gezichten stonden somber. Dit was niet best. De Farao had een droom gehad waar zij geen raad mee wisten!

Plotseling dacht de schenker terug aan Jozef, de jonge slaaf in de gevangenis die dromen kon uitleggen! Hij moest direct naar de Farao en het hem vertellen.

Bij de Farao gekomen vertelde hij hem dat hij samen met de bakker in de gevangenis had gezeten. Dat zij toen allebei gedroomd hadden en dat die Jozef hun dromen uitgelegd had en dat ze uitgekomen waren. Dat hij zijn woord aan Jozef gebroken had en hem twee lange jaren daar had laten zitten vertelde hij maar niet.

De Farao bedankte zijn schenker en liet ogenblikkelijk Jozef uit de gevangenis ophalen. Ze moesten hem wassen, scheren en nieuwe kleren aandoen en hem daarna bij hem brengen.

Nog diezelfde ochtend kwam Jozef. Rustig stond hij voor de troon, kalm als een vrij man. Niet vrijpostig, maar wel met een gespannen kloppend hart.

Vriendelijk keek de Farao hem aan, terwijl hij zei: 'Ik heb een droom gehad, maar niemand kan mij vertellen, wat die droom betekent. Nu heeft mijn schenker mij over u verteld. U hoeft maar een droom te horen of u weet de uitleg al.'

Jozef antwoordde: 'Niet ik, o majesteit, maar mijn God zal u de dromen uitleggen en u vrede geven.'

Op het strenge gezicht van de Farao verscheen een glimlach. Aan deze jongeman wilde hij graag zijn droom vertellen. Vreemd, hij twijfelde ineens niet meer of deze slaaf uit de gevangenis zijn droom wel uit zou kunnen leggen en dat die droom ook nog eens een gunstige betekenis zou hebben, hoe angstig die droom ook was geweest.

En toen vertelde de Farao zijn droom.

En toen vertelde de Farao: ‘Ik droomde dat ik aan de kant van de rivier de Nijl stond. Toen kwamen er zeven koeien uit de rivier. Het waren mooie, vette koeien. Ze begonnen gras te eten aan de kant van de rivier. Maar daarna kwamen er zeven andere koeien uit het water. Lelijke, magere koeien. Ik had in Egypte nog nooit zulke lelijke koeien gezien! Toen aten de zeven lelijke en magere koeien de zeven vette koeien op. Maar de magere koeien werden niet vetter. Ze bleven lelijk. Toen werd ik wakker. Even later droomde ik weer. Ik zag uit één plant zeven dikke, mooie stengels koren komen. Maar daarna zeven dunne stengels die verdord waren door de hete oostenwind. De dunne stengels aten de dikke stengels op. Ik heb mijn dromen aan mijn wijze mannen verteld. Maar niemand kon ze uitleggen.’

Stil had Jozef naar de Farao geluisterd. En net zoals in de gevangenis wist hij direct de betekenis van deze twee dromen. Hij hoefde er niet over na te denken, nee niet eens om te bidden. Jozef wist dat het God Zelf was die hem de woorden in de mond gaf toen hij rustig en met heldere stem tot de Farao sprak: ‘Uw dromen betekenen allebei hetzelfde. Met deze dromen vertelt God u wat Hij gaat doen. De zeven mooie koeien zijn zeven jaren, net zoals de zeven mooie stengels. Die zeven magere, lelijke koeien zijn ook zeven jaren, net als de zeven dunne, droge stengels. Dat zijn zeven jaren waarin iedereen honger zal lijden. Het is zoals ik u zei Farao. God heeft u laten zien wat Hij gaat doen. Er komen eerst zeven goede jaren. Dan zal er in het hele land heel veel koren groeien. Daarna komen er zeven slechte jaren. Dan zal iedereen honger lijden. Alle rijkdom is dan vergeten. De honger zal verschrikkelijk zijn. Niemand merkt dan nog iets van de rijkdom van vroeger.

Met deze dromen vertelt God u wat Hij gaat doen.

U heeft twee keer hetzelfde gedroomd. Dat betekent dat Gods besluit vaststaat. En dat Hij het snel laat gebeuren.'

De Farao knikte goedkeurend met zijn hoofd, terwijl Jozef verder ging door te zeggen: 'Farao, u kunt het beste iemand zoeken die wijs en verstandig is. Geef hem de leiding over het land.

Verder moet u ervoor zorgen dat alle mensen in de zeven goede jaren een vijfde deel van hun oogst inleveren. In alle steden van het land moet graan bewaard worden. Dat graan is voor de zeven slechte jaren. *Dan zullen de mensen in Egypte niet sterven van de honger.*'

De koning en zijn raadsheren hadden met grote aandacht naar Jozef geluisterd. Niemand twijfelde aan zijn woorden. Nee, niemand dacht van het valt wel een beetje mee. Enthousiast zei de Farao tegen zijn dienaren: 'De geest van God is in deze man. Nergens zullen we een man vinden zoals hij.'

Terwijl de Farao Jozef strak aankeek, zei hij: 'God heeft ervoor gezorgd, dat jij dit allemaal weet. Niemand is zo wijs en verstandig als jij. Daarom krijg jij de leiding over mijn paleis en mijn volk. Iedereen zal doen wat jij wilt. Ik zal de enige zijn die meer macht heb dan jij. Ik geef jou de leiding over heel Egypte.' Toen trok de machtige Farao zijn zegelring van zijn vinger en gaf die aan Jozef. Jozef kreeg daarna ook heel mooie kleren en een gouden ketting om zijn hals. Diezelfde dag nog maakte hij een rondrit door de koningsstad in één van de mooiste wagens van de Farao, terwijl dienaren voor hem uitliepen die tegen de mensen schreeuwden: 'Buigen! Buigen!'

Diezelfde dag nog maakte onderkoning Jozef een rondrit door de koningsstad.

Hoog stond hij in zijn koningswagen boven al die buigende mensen. Hij, Jozef, de zoon van Jacob. Bij al zijn blijdschap moest hij denken aan wat hij allemaal doorgemaakt had. Hij zag zichzelf weer naar Sichem gaan in zijn mooie bontgekleurde mantel; zijn eindeloos lange tocht naar Egypte, vastgebonden aan een kameel; de sombere donkere gevangenis bij het paleis van Potifar.

De eindeloos lange tocht naar Egypte, vastgebonden aan een kameel.

Dertig jaar was hij nu. De jaren van zijn jeugd die nu voorbij waren, kwamen niet terug. Maar toen schudde hij zijn hoofd alsof hij deze nare gedachten van zich af wilde schudden. Hij was vrij! De zon scheen op zijn hoofd en boven zich zag hij Gods blauwe lucht. Hij mocht dankbaar zijn!

Nu wist hij waarom hem dit alles moest overkomen. God had een bedoeling met zijn leven. Hij moest de mensen in Egypte redden van de hongerdood! Nu mocht hij niet langer treuren om de jaren die voorbij waren. Nee, hij was niet eens kwaad meer op zijn broers. Uit wraak hadden ze hem verkocht naar Egypte en ze hadden niet eens door gehad dat hij nu door hen onderkoning van Egypte was geworden. Hoe kon hij nu kwaad blijven op hen terwijl God zo goed voor hem was geweest?

Direct deze eerste dag al begon Jozef met zijn werk. Hij maakte een reis door heel Egypte om te zien waar opslagruimte voor koren was en waar grote graanschuren gebouwd moesten worden.

Toen dat jaar de oogst binnengehaald werd kochten de dienaars van Jozef een vijfde deel van het koren en zo ging het zeven jaren achterelkaar.

De Farao gaf Jozef ook een vrouw. Ze was de dochter van de priester van On. Ze kwam uit een heel rijke familie. Haar naam was Asnat. Nog voor de hongersnood kwam, kregen ze twee zonen die als namen kregen van Manasse en Efraïm.

Na zeven jaren van grote overvloed kwam het eerste jaar van de honger. De oevers van de rivier de Nijl overstromden niet meer. De voorraadschuren gingen open en het volk van Egypte kwam om koren te kopen.

Er kwamen berichten uit het land Kanaän dat ook daar gebrek aan voedsel was. Toen Jozef dat hoorde klopte het hart hem in de keel. Zouden zijn tien broers naar Egypte komen om koren te kopen? Zou zijn droom van buigende korenschoven dan toch nog werkelijkheid worden? Diep in zijn hart had hij het altijd wel geweten. Ja, al die tijd dat hij bij Potifar in huis had gewoond en later in de gevangenis. Zelfs die twee lange jaren toen de schenker hem vergeten was.

Onderkoning Jozef gaf zijn dienaren het bevel dat zij alle buitenlanders die in Egypte kwamen om koren te kopen, eerst bij hem moesten brengen.

Jozef de onderkoning van Egypte.